

1863. В случая римската цифра обозначава годишнината, арабската цифра - конкретния брой, а датата - деня на отпечатване на съответния брой. Макар и малко утежняващо структурата на текста, посочването на дата е необходимо с оглед полагането на събитията и/или коментарите, предмет на анализ, в присъщия им хронологически контекст. При представянето на цитатите прилагам лека нормализация на Славейковия изказ, като се старая да съхраня типичното му звучене, но и да не нарушавам основните норми на съвременния български език.

⁶ В някои от коментарните си текстове неизтощимият словотворец се самоназовава гайдактор, съчетавайки в едно думите гайда и редактор. Тук си позволявам лека лексикална закачка с този неоецелял във времето Славейков неологизъм.

⁷ Тази средищност е отразена ясно в поговорката „Била на хорото, а гайдата не видяла“. - Геров, Н. Речник на българския език. Фототипно издание. Т. III. С., 1981, с. 51. Повече за особеностите на народния инструмент гайда и за мястото му във фолклорната култура Вж.: Махан, К. Гайдата и напевите ни. - Български преглед, 1895, кн. 9-10, 200-205; И. Качулев. Български духови двугласни инструменти - гайда и двойка. - Известия на Института по музикознание при БАН, 1966, т. IX, 23-56; Енциклопедия на българската музикална култура. С., 1967, 207-209; Илюстрирана енциклопедия на музикалните инструменти от всички епохи и региони в света. С., 2000, 130-131; The Encyclopedia of Music Instruments of the Orchestra and the Great Composers. London, 2003, 180-181.

⁸ Захаријева, Св. Свирачът във фолклорната култура. С., 1987.

⁹ За режима, при който се осъществява цензурата върху българския печат в Цариград, Вж.: Димитров, А. Българският периодичен печат..., кн. 9, 27-34.

¹⁰ Иван Дочков (неизв.) е старозагорец, който през 60-те години на XIX век живее в Цариград и се ангажира с участие в някои от книжовните инициативи на българската столична общност. Повече за него Вж.: Българската възрожденска интелигенция. Енциклопедия. С., 1988, с. 221.

¹¹ Димитър Бракалов (1840-1903) е търговец, църковен и читалищен деец. Живее до 1867 г. в Цариград, след което се преселва в Бургас. - Българската възрожденска интелигенция..., с. 91.

¹² Литературен архив. Т. I. Петко Р. Славейков. С., 1959, с. 218. Вж. Съобщението за излизането на в. "Гайда". - Михайловски, Н. Нови книги. - Съветник, I, бр. 18, 22 юли 1863.

¹³ Пак там, 220-222. Вж. и: Кунева, М. Две писма на Петко Р. Славейков до Янко Хр. Бърнев. - Известия. Исторически музей - Ловеч. Т. I. Ловеч, 1995, 80-87.

¹⁴ Писмо на П. Р. Славейков (Цариград) до Н. Михайловски (Търново) от 26 и 27 април 1864. - Литературен архив. Т. I..., с. 200.

¹⁵ Дафинов, Здр. Петко Р. Славейков..., с. 135, 138.

¹⁶ Тясната ангажираност на Славейковите вестници „Гайда“ и „Македония“ с църковнонационалното движение е отбелязана и от Здр. Константинова, но в по-общия контекст на осмисляне развоя на печата във връзка с еволюцията на възрожденските институции. - Константинова, Здр. Държавност преди държавата. Свърхфункции на българската възрожденска журналистика. С., 2002, 36-37. Вж. и: Бонева, В. „Всичко или нищо“. Църковно-националното движение на страниците на вестник „Македония“. - В: Петко Славейков. Нови изследвания. Сборник по повод 175 години от рождението му. Под ред. на Иван Радев. В. Търново, 2003, 191-200.

¹⁷ В рамките на настоящия текст терминът Патриаршия обозначава само Цариградската патриаршия, която е основен опонент на българите в борбата им за йерархическа самостоятелност. Равнозначни нему са и другите популярни през XIX век имена на хилядолетната православна институция - Вселенска църква, Велика църква, Вселенски престол. Този подход е утвърден в българс-